

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 122/06-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. mája 2006 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., bytom D., ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním a rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 10 C 264/96-68 z 27. marca 2001 a konaním a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 16 Co 59/02-99 zo 6. novembra 2003, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B., ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním a rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 10 C 264/96-68 z 27. marca 2001 a konaním a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 16 Co 59/02-99 zo 6. novembra 2003, **o d m i e t a** ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. decembra 2005 doručená sťažnosť J. B., bytom D. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie

svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) konaním a rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 10 C 264/96-68 z 27 marca 2001 a konaním a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 16 Co 59/02-99 zo 6. novembra 2003.

Porušenie uvedeného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ vidí v tom, že krajský súd v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co 59/02 konal nesprávne, keď svojím rozsudkom č. k. 16 Co 59/02-99 zo 6. novembra 2003 potvrdil ako správny rozsudok okresného súdu č. k. 10 C 264/96-68 z 27. marca 2001. Uvedeným rozsudkom okresný súd zamietol žalobu sťažovateľa proti Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky o neplatné rozviazanie pracovného pomeru. Proti rozsudku krajského súdu zo 6. novembra 2003 podal sťažovateľ na Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie, ktoré bolo rozhodnutím č. i. 4 Cdo 2002/2005 z 25. septembra 2005 odmietnuté ako neprípustné.

Sťažovateľ okrem iného v sťažnosti zdôraznil, že krajský súd, proti ktorému podáva sťažnosť, neprihliadol vo svojom rozhodovaní na jeho písomné podanie, ktoré adresoval okresnému súdu a v ktorom poukázal na neplatnosť skončenia jeho pracovného pomeru výpoveďou z organizačných dôvodov. Neplatnosť skončenia pracovného pomeru sťažovateľ zdôvodnil tým, že zamestnávateľ, t. j. Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, nesplnil voči nemu oznamovaciu povinnosť o organizačnej zmene, majúcej vplyv aj na jeho pracovný pomer.

Okrem toho sťažovateľ nesúhlasil s tvrdením krajského súdu, že jeho zamestnávateľ nemal pre neho v čase skončenia pracovného pomeru vzhľadom na jeho kvalifikáciu vhodné náhradné pracovné miesto a taktiež spochybnil dôkazy získané výsluchom svedkov a interpretáciu obsahu jeho listu z 20. júna 1996, ktorý adresoval riaditeľovi odboru personalistiky. Taktiež poukázal na nepravdivé tvrdenie o tom, že mu bolo ponúknuté iné pracovné miesto, ktoré odmietol.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd zrušil rozsudok okresného súdu č. k. 10 C 264/96-68 z 27. marca 2001 a rozsudok krajského súdu č. k. 16 Co 59/02-99 zo 6. novembra 2003, vyhovel jeho žalobe o neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou a priznal mu aj náhradu mzdy po dobu jeho nezamestnanosti spôsobenej Ministerstvom hospodárstva Slovenskej republiky. Taktiež si uplatnil nárok na úroky z omeškania a úhradu všetkých výdajov spojených so súdnymi konaniami na vyššie uvedených súdoch. Okrem toho žiadal o priznanie primeraného finančného zadosťučinenie vo výške 150 000 Sk.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa ustanovenia § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť má náležitosti podľa ustanovení § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená. Jedným z dôvodov na odmietnutie sťažnosti v rámci predbežného prerokovania je podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj jej oneskorené podanie.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Ústavný súd v rozhodnutí I. ÚS 22/02 uvádza: „Sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať za časovo neobmedzený

právny prostriedok ochrany ústavnosti. Jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti.“

V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu „Ústavná sťažnosť, ktorá bola podaná Ústavnému súdu SR po uplynutí lehoty upravenej v § 53 ods. 3 citovaného zákona, nespĺňa jednu z kogentne ustanovených podmienok pre prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie (citované ustanovenie neumožňuje odpustiť ani predĺžiť lehotu na podanie ústavnej sťažnosti)“ – rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 38/98.

Ústavný súd zo sťažnosti zistil, že namietané konania pred okresným súdom a krajským súdom a rozhodnutia, ktorými vyústili uvedené konania boli právoplatne ukončené oveľa skôr ako v zákonnej dvojmesačnej lehote. Vyplýva to aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. septembra 2005, ktorým bolo odmietnuté dovolanie proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 16 Co 59/02-99 zo 6. novembra 2003. Preto ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Vzhľadom na to, že ústavný súd je viazaný petitom sťažnosti, v ktorom sťažovateľ nenamietal porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Cdo 2002/2005 z 25. septembra 2005, ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní sťažnosti uvedeným rozhodnutím nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2006

